

Kuka meitä kuuntelisi

Kirjoittanut Riitta Hämäläinen

Kuka meitä kuuntelisi
kuka ottaisi todesta
meitä täällä metsissämme
teiden pitkien takana
korpikuusten kainalossa
saloseutujen sylissä?
Kuka puoltamme pitäisi
asioitamme ajaisi?

Eivät herrat Helsingissä
nuo kivitalojen konnat,
eivätkä tädit pätevät
tantat vallasta pitävät
koheltajat kaupungeissa
kusiaispesän asukit
jotka kilvan kiipeilevät
paikoistansa taistelevat
viroista kisaa pitävät.

Osataan toki puhua
sanat sorvailla somasti
luvata ja lirkutella
imelästi näin mutista:
On maisema suojeltava
tuo hauska haja-asutus
mukavimmat maalaismannut
teiden varsilla tupaset
aitat ja kivinavetat
maitolaiturit, ladotkin.

Näyttää täytyyhän nätiltä
sievältä ja viihtyisältä
silmissä ohiajavan
tietä pitkin kiirehtivän
lomakansan kiikareissa.

Vaan on melkein kaikki viety
hävitetty härskein keinoin
sumeilematta otettu:
kyläkauppa, koulu, posti
linja-autoliikennekin
kohta kai jo tienkin vievät.

Voisikohan muuta viedä
olisiko ottamista?

Olisihan ottamista
vallan paljon viemisiä:
Meidän metsät, meidän järvet
meidän peltomme kiviset
tilkkumaiset nuo tilukset.

Laitumet ja karjankellot
lypsylehmät ja vasikat
valkoharjaiset hevoset.

Meidän viehkeät kylämme
terhakat talorykelmät
taikka nuo taloerakot
savut harvat siellä täällä.

Täällä on tilaa asua
vielä hengittää vapaasti
täällä luonto on lähellä
äärellä elämän äänet:
Peipon pirteä pajatus
ilovirsi västäräkin
käen helkkyvä kukunta
kyyhkysen ujo kujerrus.

Onhan meillä ottamista
vohkia ja varkain viedä
jos vain voisi, veisivätkin
kyetessä kehtaisivat:
Täällä onhan toisillemme
ihmiseltä ihmiselle
suvun kesken ja kylänkin
vieraammallekin väelle
vielä lämpöä jaossa
monenlaista muistamista
apua ja arvostusta.

Vallalla on vastuuntunto
sympatia on syvällä
ystävyys verenperintö!